

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Landgericht Hamburg — Wykładnia załącznika do rozporządzenia (WE) nr 726/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. ustanawiającego wspólnotowe procedury wydawania pozwoleń dla produktów leczniczych stosowanych u ludzi i do celów weterynaryjnych i nadzoru nad nimi oraz ustanawiającego Europejską Agencję Leków (Dz.U. L 136, s. 1) — Zakres pojęcia „hergestellt” („wyprodukowane” w polskiej wersji) zawartego w pkt 1 wspomnianego załącznika — Ewentualne objęcie przelewania produktu leczniczego w płynie z oryginalnego pojemnika do jednorazowych strzykawek

Sentencja

Działalność taka jak będąca przedmiotem postępowania głównego, o ile nie prowadzi do zmiany danego produktu leczniczego i jest wykonywana wyłącznie na podstawie indywidualnych recept przepisujących takie operacje, czego ustalenie należy do sądu odsyłającego, nie wymaga uzyskania pozwolenia na wprowadzenie do obrotu na mocy art. 3 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 726/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. ustanawiającego wspólnotowe procedury wydawania pozwoleń dla produktów leczniczych stosowanych u ludzi i do celów weterynaryjnych i nadzoru nad nimi oraz ustanawiającego Europejską Agencję Leków, lecz pozostaje w każdym razie objęta przepisami dyrektywy 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi, zmienionej dyrektywą 2010/84/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 grudnia 2010 r.

(¹) Dz.U. C 13 z 14.1.2012.

**Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 21 marca 2013 r.
— Komisja Europejska Republice Włoskiej**

(Sprawa C-613/11) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Pomoc państwa — Pomoc udzielona przez Republikę Włoską na rzecz sektora żeglugi w Sardynii — Decyzja 2008/92/WE Komisji stwierdzająca niezgodność tej pomocy ze wspólnym rynkiem i nakazująca jej odzyskanie od beneficjentów — Niewykonanie w wyznaczonym terminie)

(2013/C 156/14)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: B. Stromsky i D. Grespan, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska (przedstawiciele: G. Palmieri, pełnomocnik, wspierana przez S. Fiorentina, avvocato dello Stato)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Pomoc państwa — Brak przyjęcia w wyznaczonym terminie wszystkich

przepisów niezbędnych w celu zastosowania się do art. 2 i 5 decyzji 2008/92/WE Komisji z dnia 10 lipca 2007 r. w sprawie pomocy państwa udzielonej przez Włochy na rzecz sektora żeglugi w Sardynii (Dz.U. 2008, L 29, s. 24) — Wymóg bezzwłocznego i skutecznego wykonywania decyzji Komisji — Niewystarczający charakter procedury odzyskania omawianej bezprawnie przyznanej pomocy.

Sentencja

1) Nie przyjmując w wyznaczonych terminach wszelkich środków koniecznych w celu odzyskania pomocy państwa uznanej za bezprawnie przyznaną i niezgodną ze wspólnym rynkiem w art. 1 decyzji Komisji 2008/92/WE z dnia 10 lipca 2007 r. w sprawie pomocy państwa udzielonej przez Włochy na rzecz sektora żeglugi w Sardynii, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 2 i 5 tej decyzji.

2) Republika Włoka zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 32 z 4.2.2012.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 11 kwietnia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht München I — Niemcy) — Karl Berger przeciwko Freistaat Bayern

(Sprawa C-636/11) (¹)

(Rozporządzenie (WE) nr 178/2002 — Ochrona konsumentów — Bezpieczeństwo żywności — Poinformowanie opinii publicznej — Wprowadzenie do obrotu środka spożywczego nienadającego się do spożycia przez ludzi, jednak niestanowiącego niebezpieczeństwa dla zdrowia)

(2013/C 156/15)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht München I

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Karl Berger

Strona pozwana: Freistaat Bayern

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Landgericht München I — Wykładnia art. 10 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującego Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz.U. L 31, s. 1) — Zakres zastosowania *ratione temporis* — Przepisy krajowe dopuszczające poinformowanie opinii publicznej w przypadku wprowadzenia do obrotu środka spożywczego nienadającego się do spożycia i wzbudzającego wstręt, jednak niestanowiącego konkretnego niebezpieczeństwa dla zdrowia

Sentencja

Artykuł 10 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującego Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się on uregulowaniu krajowemu, na podstawie którego możliwe jest poinformowanie opinii publicznej ze wskazaniem nazwy środka spożywczego i przedsiębiorstwa, w którego imieniu lub pod którego firmą środek ów był produkowany lub obrabiany bądź został wprowadzony na rynek, jeżeli środek jest wprawdzie nieszkodliwy dla zdrowia, jednakże nie nadaje się do spożycia przez ludzi. Artykuł 17 ust. 2 akapit drugi wskazanego rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że w takich okolicznościach, jakie wystąpiły w postępowaniu głównym, dopuszczalne jest tego rodzaju poinformowanie opinii publicznej przez władze krajowe przy poszanowaniu wymogów art. 7 rozporządzenia nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regułami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt.

(¹) Dz.U. C 98 z 31.3.2012.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 11 kwietnia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof — Niemcy) — Land Berlin przeciwko Ellen Mirjam Sapir, Michaelowi J. Bussemu, Mirjam M. Birgansky, Gideonowi Rumneyowi, Benjaminowi Ben-Zadokowi, Heddzie Brown

(Sprawa C-645/11) (¹)

(Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 — Artykuł 1 ust. 1 i art. 6 pkt 1 — Pojęcie „sprawa cywilna i handlowa” — Zapłata dokonana bez podstawy prawnej przez organ władzy publicznej — Żądanie zwrotu zapłaty w ramach postępowania sądowego — Ustalenie jurysdykcji w wypadku powiązania spraw — Ścisła więź między powództwami — Pozwany mający miejsce zamieszkania w państwie trzecim)

(2013/C 156/16)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Land Berlin

Strona pozwana: Ellen Mirjam Sapir, Michael J. Busse, Mirjam M. Birgansky, Gideon Rumney, Benjamin Ben-Zadok, Hedda Brown

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Bundesgerichtshof — Wykładnia art. 1 ust. 1 i art. 6 pkt 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia

2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 2001, L 12, s. 1) — Pojęcie „sprawy cywilne i handlowe” — Włączenie powództwa o zwrot zapłaty dokonanej bez podstawy prawnej przez organ władzy publicznej w ramach postępowania administracyjnego dotyczącego odszkodowania za szkodę wyrządzoną przez reżim nazistowski bądź brak włączenia takiego powództwa

Sentencja

1) Artykuł 1 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych należy interpretować w ten sposób, że pojęcie „sprawy cywilne i handlowe” obejmuje powództwo o zwrot zapłaty dokonanej bez podstawy prawnej, w przypadku gdy podmiot publiczny wyznaczony przez organ utworzony na mocy ustawy dotyczącej odszkodowań za prześladowania reżimu totalitarnego do wypłaty poszkodowanemu tytułem odszkodowania części zysku ze sprzedaży nieruchomości omyłkowo wypłacił tej osobie całą kwotę ceny sprzedaży, a następnie żąda na drodze sądowej zwrotu zapłaty dokonanej bez podstawy prawnej.

2) Artykuł 6 pkt 1 rozporządzenia nr 44/2001 należy interpretować w ten sposób, że między powództwami wytoczonymi przeciwko kilku pozwanym mającym miejsce zamieszkania na terytorium innych państw członkowskich istnieje ścisła więź w rozumieniu tego przepisu, w wypadku gdy w okolicznościach takich jak w postępowaniu głównym pozwani powołują się na dalej idące roszczenia odszkodowawcze, co do których musi zapaść jednolite orzeczenie.

3) Artykuł 6 pkt 1 rozporządzenia nr 44/2001 należy interpretować w ten sposób, że przeznaczeniem tego przepisu nie jest, by był on stosowany do pozwanych niemających miejsca zamieszkania na terytorium państwa członkowskiego, w sytuacji gdy zostali oni pozwani w ramach powództwa wytoczonego przeciwko kilku pozwanym, wśród których znajdują się również osoby mające miejsce zamieszkania w Unii Europejskiej.

(¹) Dz.U. C 80 z 17.3.2012.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 11 kwietnia 2013 r. — Mindo Srl przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa C-652/11 P) (¹)

(Odwołanie — Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Włoski rynek zakupu i pierwszego przetworzenia surowca tytoniowego — Zapłata grzywny przez współdłużnika solidarnego — Interes prawny — Ciężar dowodu)

(2013/C 156/17)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Mindo Srl (przedstawiciele: G. Mastrantonio, C. Osti i A. Prastaro, avvocati)